

hvad der skal svares i Afgift. Jeg kan ikke se, at det kunde gaa til paa anden Maade end, at naar der var slagtet et Aar, kunde man gøre Regnskabet op og sige: Her er modtaget saa og saa mange Svin, Udgiften har været det og det, og naar man saa dividerer det første Tal ind i det sidste, finder man, hvad Kontrolafgiften skal være pr. Gris. Men hvor skal man saa gaa hen og opkræve denne Afgift? De Grise, der ere kontrolerede, mødte jo ikke med Hjemstedsbevis, saa det vilde være meget vanskeligt eller ligefrem umuligt at opkræve denne Kontrolafgift paa den Maade, som de 3 ærede Medlemmer foreslaa.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) ivrer jo meget stærkt mod Kontrolafgiften, som han kalder en ren og skær Accise, og jeg kan i mange Maader dele hans Betragtninger. Jeg er ogsaa en Modstander af den, men naar vi skulle komme uden om den, ere de Veje, vi foreslaa, rigtignok højst forskellige. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds kommer saa nemt udenom det hele og siger blot: Vi slaa en tyk Streg over det hele, Kommunerne skulle ingen Ting have, om de lide et Tab, stort eller lille, bryder jeg mig ikke om. Det er ganske vist det bekvemteste og behageligste at slaa en Streg over denne Afgift, saa er denne Sag dermed ude af Verden.

Jeg stiller mig imidlertid paa et andet Standpunkt og siger: Saaledes har man ikke Ret til at behandle de Kommuner, som have rejst dette vigtige Spørgsmaal. Vi maa huske paa, at Spørgsmaalet om Kødkontrollen og bedre hygiejniske Foranstaltninger med Hensyn til Befolkningens Forsyning med Kød er et Spørgsmaal, der er rejst af Kommunerne, det er dem, der ere gaaede i Spidsen; det burde have været Staten, som for lang Tid siden havde taget det Spørgsmaal op og havde gennemført betryggende Foranstaltninger i den Henseende. Men Staten har ganske roligt ladet den Opgave ligge og overladt den til Kommunerne. Københavns Kommune gik i Spidsen, og en Række andre Kommuner i Landet have saa fulgt den. Det har bevirket, at disse Kommuner — jeg skal her holde mig til Københavns Kommune — have maattet sætte sig i meget betydelige Udgifter. Københavns Kommune har bundet en Kapital paa ca. 4 Mill. Kr. i sine offentlige Slagtehus. Hvis Staten i Tide havde grebet ind og havde givet os en tidssvarende Lovgivning paa dette Omraade, er det min Overbevis-

ning, at Københavns Kommune ikke havde behøvet at binde eller anbringe saa store Kapitaler i dette Foretagende. Men det er nu sket. Nu kommer der en Lov, der muligvis vil bevirke, at de Bygninger og Indretninger, vi have opført, til Dels blive mindre benyttede, idet Slagtningen der ude vil blive mindre. Det er nemlig min Overbevisning, at naar denne Lov gennemføres, vil Indførselen af Kød her til København stige stærkt; vi staa allerede her i København paa det Standpunkt, at det indførte Kød betydelig overskrider den i København slagtede Kød mængde, og Kødindførselen vil sikkert fremdeles stige, naar dette Lovforslag bliver gennemført, saa vi kunne regne, at de 4 Mill. Kr., vi have bundet i vore Slagtehus, muligvis komme til at staa hen, saa vi intet Udbytte faa af dem.

Nu siger det ærede Medlem for Horsens Landkreds: Ja, men I kunne jo forhøje Slagteafgiften, saa meget I ville. Det bryder det ærede Medlem sig ikke om; men det er en daarlig Udvej at gøre dette. Lad os sige, at vi gik hen og forhøjede Slagteafgiften saaledes, at vi fik Balance paa Slagtehusets Regnskaber, maaske ved at sætte Afgiften op med 25 à 50 pCt., da tror jeg, at Følgen vilde blive den, at vi vilde drive Slagterne bort fra Byen. De ville sige som saa: Nej, nu ere de Afgifter, I kræve, saa høje, at vi ikke kunne svare dem, vi maa høre op med at drive vor Slagterivirksomhed. Og disse Folk ville saa enten flytte andetsteds hen for at drive deres Næring eller i Stedet for at være Slagtere give sig til at være Kødhandlere. Den Udvej staaar altsaa ikke aaben for os; vi kunne ikke saadan uden videre gaa hen og forhøje Slagteafgiften og derved skaffe os større Indtægt.

Den bedste og eneste Udvej, synes jeg, vilde være den, at Staten tog denne Sag i sin Haand. Og det er dog ikke noget nyt, naar stærke modstridende Interesser brydes, naar der er store Befolkningkredse, hvis Interesser brydes med hinanden, og man ikke kan komme overens, at vi saa sige: Lad saa hele Samfundet træde til og løse den Vanskelighed og give Erstatning til den Part, som lider Tab. Det forekommer mig derfor, at det Forslag, som Kommissionen i sin Tid stillede, var det rette. Og vi maa huske paa, at denne Kommission var sammensat af Repræsentanter for Købstæderne og for Landbruget, men vi vare i denne Kommission alle enige om, at Spørgsmaalet om Erstatning eller Ikke-Erstatning skulde løses